

Goud waard

MARGREET
MILIEDS

Margreet Maljers

Goud waard

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Goud waard

‘Nou, je redt het verder wel?’ Wat besluiteloos keek Irma de Raad naar haar broer die de laatste kopjes op een dienblad zette. ‘Laat mij dat nu maar doen. Mannen kunnen soms zo onhandig zijn.’ Ze zette nog een schoteltje op het dienblad en schoof het naar de lange kant van de tafel.

‘Kom nou, Irma. Dat soort clichés is nu toch wel achterhaald. Jacob heeft al die tijd voor je moeder gezorgd. Dat was wel wat meer werk dan alleen voor zichzelf een warme hap klaarmaken, dus hij heeft wel bewezen dat hij handig is,’ zei haar man zakelijk. Hij wierp zijn zwager een meelevende blik toe.

‘Ja, Co... maar toch... Ik was altijd stand-by. Moeders jurken werden echt niet door de kabouters gewassen.’ Irma was wat in haar wiek geschoten door de woorden van haar man. Zo klonk het net of Jacob in zijn eentje voor moeder had gezorgd en dat was niet zo. Wie wipte er vaak aan bij moeder als hij overdag naar zijn kantoor was? Zij toch zeker. Dat Jacob voor het huis, het schoonmaken en de andere klussen zorgde en dat hij kookte voor moeder en hemzelf, was vanzelfsprekend. Hij woonde er tenslotte. Maar zij had al die tijd voor moeders kleren gezorgd. Verongelijkt keek ze naar haar man.

‘Nou, zodra Jacob opeens ook een jurk wil laten wassen, roept hij je wel,’ probeerde Co de Raad grappig te zijn.

Broer en zus verwaardigden zich niet om antwoord te geven op deze opmerking.

‘Lief van je dat je je druk om me maakt, maar het is echt niet nodig,’ zei Jacob en hij veegde een haarlok die bijna in zijn ogen viel naar achteren. Morgen moest hij maar eens naar de kapper. Door het overlijden van zijn moeder en alle toestanden daarna, was het er niet van gekomen.

‘Ook zo vervelend dat vorige maand onze oude burens zijn verhuisd,’ klaagde Irma. ‘En je moet maar weer zien wie er nu in komen. Als het een

stel tokkies is, vermindert meteen de waarde van ons huis.’

‘Van Jacobs huis,’ verbeterde Co zijn vrouw.

‘Hè.’ Irma schokschouderde ongeduldig. ‘Ik vind het eigenlijk onzin dat Jaap ons heeft uitgekocht. Niet dat het geld ons niet goed uitkomt, maar het huis had net zo goed ook op mijn naam kunnen blijven staan. Dat is veel beter, dan hoeven de kinderen niet zoveel belasting te betalen als zij het erven.’

Haar man en haar broer keken elkaar aan. Co haalde zijn schouders op. ‘Je kijkt wel erg ver vooruit, Irm. Je weet nooit hoe het loopt,’ zei Co wijsgerig.

Irma negeerde zijn woorden. Op onzin moest je niet ingaan.

Jacob had de ware nooit ontmoet en het zag er niet naar uit dat dat op zijn vijfenveertigste nog zou gebeuren. Door al die toestanden met moeder was hij wel erg aan huis gebonden geweest. Moeder had er niet van gehouden om alleen te zijn. Nou ja, beter zo dan ongelukkig getrouwd. Daar zag ze genoeg voorbeelden van om zich heen. En het was voor de kinderen niet verkeerd om op de achtergrond een oom te hebben die bij kon springen als het nodig was.

‘Nou, dan gaan we maar,’ besloot Irma. ‘Ik kom morgen nog wel even langs. Ik moet wat andijvie hebben, al hebben de kinderen liever boontjes. Maar iedere dag boontjes kan niet. Waar is mijn tas?’

Irma grabbelde haar tas van de lage stoel waar haar moeder altijd in had gezeten. Die oogde erg versleten en een beetje vies. ‘Deze stoel zou ik wegdoen, Jacob. De rest kan nog wel,’ adviseerde ze.

‘Ik doe alles weg, Irm,’ antwoordde haar broer.

‘Hoezo?’ Ze keek om zich heen. De boekenkast, de tafel met de door moeder geknoopte loper en de lage stoel in de hoek waar vroeger haar vader altijd in had gezeten. Weg? Ze hield er niet van als iets veranderde. Hier niet tenminste. Het was tenslotte haar ouderlijke huis. ‘Waarom zou je dat doen? Je eigen kamer heb je een tijd geleden al veranderd en aan deze meubels mankeert toch niets?’

‘Nee, alleen maar dat ze erg ouderwets zijn en van je moeders generatie,’ zei haar man met een blik naar het meubilair dat al bijna vijftig jaar in